

Intro

“ไง! ใจ้เด็กใหม่ มองหน้าลูกพี่กูแบบนี้ อายากมีเรื่อง
เหรอะวะ”

ร่างสูงกำยำจ้องมองเพื่อนนักโทษสี่ห้าคนที่เดินเข้ามา
ใกล้พร้อมกันท่าทีที่เรียกได้ว่า ‘วันนี้ต้องมีคนเสียเลือด’ แต่นัยน์ตา
สีเข้มกลับไม่มีร่องรอยของความหวาดหวั่นใด ๆ เขาเพียงแค่แสร้ง
ยิ้มมุมปากเท่านั้น ซึ่งการกระทำนี้ของ**เด็กใหม่**ทำเอาเหล่าคน
มองรู้สึกเหมือนถูกยั่วโมโหทันที ในความคิดของรุ่นพี่นักโทษมัก
เจอท่าทางหยิ่งผยองของรุ่นน้องนักโทษแบบนี้เป็นประจำ
แน่นอนว่าต้องสั่งสอนสักหน่อย เพราะไม่ว่าโลกข้างนอกใจ้หน้า
หล่อคนนี้จะเก่งกาจหรือเป็นลูกผู้ลากมากดีมีเงินมาจากไหน แต่
ในคุกแห่งนี้ย่อมต้องมีการรับน้องเด็กใหม่อย่างแน่นอน

“เพิ่งเข้ามาใหม่วันนี้ ถ้าไม่สั่งสอน...ก็คงไม่รู้จักหลายจ้”

หมับ

พลัก

ผัวะ!

ทันทีที่ร่างแกร่งของผู้มาใหม่ถูกกระชากคอเสื้อแล้วลากเหวี่ยงออกจากโต๊ะม้านั่งสำหรับกินอาหารเย็นด้วยฝีมือของคนเป็นเด็กเก่า หมัดลุ่น ๆ ก็ถูกสวนกลับไปทันที แรงอัดกระแทกบนใบหน้าหยาบกร้านของคนที่จะมาแค่สั่งสอนเด็กใหม่รุนแรงพอที่คนรอบข้างจะได้ยินเสียงแกรกพร้อมกับที่ฟันหลุดร่วงลงกระทบพื้นทีเดียวสองซี่!

พี่บ

ก่อนที่อีกหมัดมหากาฬนั้นจะซัดเข้ามายังคนเป็นลูกน้องซ้ำอีกครั้ง ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นลูกพี่ก็ก้าวมายืนตรงหน้าเด็กใหม่ผู้มีหน้าตาหล่อเหลาไม่เกรงใจคนรอบข้าง ผู้ที่แค่เพียงสบตาก็รู้สึกหมั่นไส้แต่แรกเห็น ไม่ว่าจะไอ้เจ้านี้มันจะก่อคดีอะไรมาก่อนหน้านี้ แต่ว่าหากไม่สั่งสอนมันซะบ้าง คนที่เหลือในคูกนี้ก็คงจะไม่มีใครเคารพลูกพี่แบบเขาอีกแล้ว

ไม่ทันได้คิดถึงผลงานฟันซึลิมเลือดสองซี่ฝีมือของคนตรงหน้า ผู้มีศักดิ์เป็นลูกพี่ประจำคูกก็นึกฮึกเหิมไปเองพลางงำหมัดเพื่อแสดงศักยภาพให้คนได้รับรู้ว่าฉายาลูกพี่นี้ไม่ได้ได้มาเพราะโชคช่วย

พี่วว

หมับ

กร็อบบ

“อ้ากกก”

แค่เพียงหมัดเหวี่ยงแหวกอากาศมาด้วยความเร็ว แต่คนตัวสูงก็ตั้งรับได้ทัน ก่อนจะใช้มือใหญ่คว้าบิดข้อมือคนเป็นลูกพี่

อย่างแรงจนเสียงกรอบนั้นช่างสะเทือนใจผู้สังเกตการณ์

‘หัทแน่ ๆ บังเอีย! หัทแน่ ๆ’

มีเพียงคำนี้เท่านั้นที่ตั้งในหัวทุกคนอย่างพร้อมเพรียงกัน พลันขาของเหล่าकुมู้งทั้งหลายก็ถอยหลังไปคนละก้าวแบบมิได้นัดหมาย

ผู้ถูกกระทำนี่วนำร้องโอดครวญอย่างเจ็บปวด เสียงของกระดุกข้อมือที่ถูกบิดดั่งลั่นจนเสียงหึ่ง ๆ ของผู้ชมทั่วบริเวณเงยบลง ได้ยินเพียงเสียงหายใจอย่างติดขัด ก่อนที่เข้าของคนเป็นลูกที่จะถูกกระแทกอย่างแรงจนทรุดลงกับพื้นอย่างจำยอม

‘ไอ้หมอนี่มันเป็นใคร ก่อคดีอะไรมากันแน่

“หยุด!”

เสียงของผู้คุมที่ยืนดูเชิงอยู่ไม่ไกลมาสักพักดั่งลั่นขึ้น เป็นครั้งแรกที่เหมือนเสียงสวรรค์ช่วยชีวิตและหน้าบาง ๆ ของผู้หาเรื่องก่อนไว้ทัน เพราะเรื่องวิวาทในสถานที่แบบนี้เกิดขึ้นแทบทุกวัน จนพวกผู้คุมเลิกใส่ใจไปแล้ว มันไม่ต่างจากละครหลังข่าวที่น่าตื่นเต้นสำหรับเจ้าพวกนี้นักหรือก ทะเลาะกันไป สุดท้ายก็หนีไม่พ้นกันในคุกอยู่ดี แต่ว่าหากวันนี้ไม่เข้ามาห้ามเสียหน่อย ก็ดูเหมือนว่าคงจะต้องมีคนเจ็บหนักเป็นแน่

ติง!

ผู้ก่อเหตุทั้งสองถูกโยนเข้ามาในห้องขังพิเศษเพื่อให้เคลียร์กันเอง อยากรจะตีก็ตีกันให้ตายซะในนี้ ไม่ต้องทำการเชือดไก่ให้ลิงที่ไหนดูทั้งนั้น ผู้คุมเองก็เบื่อกับการแบ่งพรรคแบ่งพวกและเขม่นกันไปมาในคุกเหลือเกิน ในความคิดของเขานั้นยังงิพอพัน

โทษไป คนอย่างเจ้าพวกนี้ก็ไม่ได้แค่ประชากรชั้นล่างในสังคม
อยู่ดี

“...”

“...”

พอถูกจับให้มาอยู่ด้วยกันต่างก็ไม่มีใครเริ่มลงมือก่อน เพียง
แค่มองหน้ากันอย่างคุมเชิง คนได้รับบาดเจ็บที่ข้อมือขวาก็รับรู้ได้
ว่าไอ้เด็กใหม่นี้มีฝีมือมากพอควร แต่เขาก็เสียหน้าต่อหน้าไอ้พวก
ข้างนอกนั่นไปซะแล้ว นึกถึงตรงนี้ก็เจ็บใจ แต่เขาไม่ยอมเจ็บตัว
ไปมากกว่านี้

หากเป็นมิตรกันได้ก็คงไม่ถือว่าแพ้สินะ

“มึงชื่ออะไร”

เป็นเขาเองที่เริ่มบทสนทนาต่อเด็กใหม่ที่นั่งฟังผนังด้านตรง
ข้ามก่อน ห้องนี้ขนาดแค่สองเมตรคูณสองเมตรเท่านั้น ต่อให้
อยากหนีหน้าก็มองเห็นกันได้ชัดเจนอยู่ดี

“แหลม”

คนหน้าคมเจ้าของดวงตาสีนิลสุดลึกล้ำพูดชื่อตัวเองโดยไม่
ได้ถามชื่อของคนที่อุตสำหรับชวนคุย ด้วยแววตาคู่นี้ไม่รู้เลยว่าเขา
กำลังคิดสิ่งใดอยู่ อีกทั้งไม่ได้มีท่าทางอยากจะมีเรื่องด้วย มองไม่
ออกเลยว่าไอ้แหลมคนนี้ต้องการอะไรจากเขา...หรือว่าแค่อยาก
อวดฝีมือเพื่อให้อะไรๆ ในคู่นี้เกรงขามมันกันแน่

“กูชื่ออัฟฮัม...มึงรู้จักกูมั๊ย”

คนชวนคุยฉีกยิ้มคล้ายอยากจะทำอวดชื่อเสียงอันเลื่องลือ
พร้อมประวัติอันโชกโชกของตนเองให้อัฟฮัมฟัง มันจะรู้คดีอัน
โด่งดังที่เขาทำอะไรก่อนเดินเข้าคุกมาหรือไม่ ถ้าหากไม่รู้ก็คงต้อง

สาธยายให้มันฟังซะแล้ว

“กูไม่รู้จัก”

สิ้นคำพูดของไอ้แหลม ดวงตาของอัฟฮัมก็ฉายแววไม่พอใจ อยู่ส่วนหนึ่ง หรือมันจะไม่ใช่คนในพื้นที่นี้กันแน่ แล้วมันมาก่อเหตุอะไรในจังหวัดนี้กัน...มีใครไม่รู้จักบังอัฟฮัมด้วยหรือ

มอง ๆ มันอีกทีหน้าตานั่นก็ดูดี จมูกโด่งเป็นสันสวยรับกับ ดวงตาเรียวคมดูดูดัน จะว่าหน้าตาเหมือนคนไทย แต่ก็มีเสี้ยวหนึ่งที่ดูเหมือนไม่ใช่ไทยแท้ แต่ก็รู้ว่าผสมชาติใดกันแน่ รูปร่างก็ดู กาย่าสมชายชาติตรี รู้ว่าก่อนหน้านี้นักคนนี่ทำอาชีพใดกัน มอง ไม่ออกเลยว่าไอ้แหลมคนนี้มีที่มาที่ไปอย่างไร

“โถ! ไอ้หนุ่มนี้ไม่รู้จักกูซะได้” คนเรียกตัวเองว่าบังเปลี่ยน น้ำเสียงพลางขยับตัวมานั่งใกล้ไอ้แหลมแล้วจิกยิ้มแผล่อดเขี้ยว เหล็กส่งให้คนมอง ซึ่งคู่สนทนาเพียงแค่มองมามองนิ่ง ๆ เท่านั้น

“แล้วมึงเป็นใครจันหรือ”

พอเห็นว่าคนหน้าตาดีท่าทางดูมีฝีมือเปิดโอกาสให้เขาได้ บรรยายกิตติศัพท์ของตัวเอง ไม่รอช้า อัฟฮัมรีบเอ่ยปากเล่า วิจารณ์ของตัวเองทันที

“กูคือบังอัฟฮัม ใคร ๆ ก็รู้จักกูดีในฐานะพ่อค้าयरายใหญ่”

“จันทำไมพ่อค้ายาก็ยิ่งใหญ่อย่างบังถึงได้มีจุดจบเช่นนี้ล่ะ”

น้ำเสียงเหมือนจะเหยียดหยัน ทว่าสีหน้าของคนยกย่อนกลับไม่ได้ เปลี่ยนไปสักนิด

อัฟฮัมเพียงแค่มองหน้าคนตรงหน้า แสงไฟริบหรี่ที่ส่องสว่างทั้งห้องตกกระทบลงบนใบหน้าของคนี่เรียกตัวเองว่า แหลม คนคนนี่เหมือนน้ำทะเลที่ดูเหมือนใสสะอาด แต่ก็ลึกล้ำจน

มองไม่เห็นกันบ้าง

“กุ๋ม่ายกครีวครอบครีวหนึ่งมา”

อัฟฮัมพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แล้วเหลือบมองปฏิกิริยาของคณพิง คาดหวังว่าไอ้แหลมจะต้องตกใจ ทว่าก็ผิดคาด ดวงตาสีนิลเรียบนิ่ง ใบหน้านิ่งเฉยไม่แสดงความรู้สึกใด ๆ ไม่ยินดียินร้ายกับสิ่งที่ได้ฟังสักนิด

“แล้วทำไมถึงฆ่าล่ะ” คนชื่อแหลมสบตามองตอบคนที่จ้องมองมาก่อน น้ำเสียงเหมือนต้องการให้คนพูดนั้นเล่าต่อ

อัฟฮัมเพียงกระแอมในลำคอก่อนจะเล่าต่ออย่างอวดอ้าง

“ครอบครีวนั้นต้องการจะเปิดโปงธุรกิจของบังนะลี...มันก็ช่วยไม่ได้ที่บังต้องลงมือเพื่อไม่ให้เป็นตัวอย่างแก่คนอื่นที่คิดจะมาทรยศได้อีก”

ไอ้แหลมเพียงแค่ม้วนหน้ารับรู้ ไม่ได้มีท่าทีหวาดกลัวต่อความโหดเหี้ยมใดๆ ของบังอัฟฮัม ในแววตาก็มองเหมือนคิดอะไรในใจ แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกมา

“แล้วถูกตำรวจจับได้ยังไงหรือบัง”

“ฮึ! บังยอมมอบตัวเอง”

ไอ้แหลมเพียงแค่กระตุกคิ้วเป็นเชิงสงสัย ทำให้อัฟฮัมต้องเล่าต่อ ก็คุยกันมาตั้งนานกว่าคณพิงจะอุตส่าห์มีปฏิกริยาร่วมทั้งที่ไม่ให้รับไม้ได้อย่างไร

“บังกล้าทำ บังก็กล้ารับ เรามั่นลูกผู้ชายอยู่แล้วหลว!”

คณพิงพยักหน้าเหมือนเข้าใจความหมายของคนเป็นลูกผู้ชาย ก่อนจะยกยิ้มแล้วจ้องมองคนตรงหน้าอีกครั้ง

“ไม่ใช่ว่าบังต้องการจะปกป้องใครอยู่หรือหรือ”

แน่นอนว่าหากมอบตัว ยังไงก็ได้เว้นโทษประหาร ไม่น่า
อาจจะติดคุกเพียงไม่กี่ปีด้วยซ้ำ ดูแล้วความเป็นอยู่ของบังในคุกนี้
ก็ไม่ได้เดือดร้อนสักเท่าไร แต่ว่าบังอัฟฮัมไซ์คนที่ลงมือฆ่าล้างครวั
นั้นจริง ๆ นะหรือ

“อย่ามาทำเป็นรู้ดีไปหน่อยเลยไอ้แหลม...บังไม่ได้ปกป้อง
ใครทั้งนั้น”

“...”

คนฟังเพียงแค่มองหน้ารับ และไม่ได้มีท่าทีจะเถียงต่อ
ทำให้คนชวนคุยต้องหาเรื่องพูดอีกครั้ง ไม่อยากให้มันเดดแอร์
นี่นะ

“แล้วมึงล่ะ...โดนคดีอะไรมา”

คนชื่อแหลมเพียงแค่มองตุ๊กยิ้มมุมปากแล้วมองตอบอัฟฮัม
ด้วยดวงตาวาวเหมือนเสือร้าย คล้ายกับว่ารอให้คนชวนคุยถาม
ประโยคนี้อยู่นาน

“ฆ่าคน...”

เมื่อไอ้แหลมพูดจบ บังอัฟฮัมก็เหมือนเจอเพื่อนที่ถูกใจ
แท้จริงแล้วก็ถูกคดีเดียวกันสินะ พ่อหนุ่มนี้ก็คงจะเป็นนักฆ่า
นั่นเอง มิน่าล่ะถึงมีฝีมือต่อสู้คล่องแคล่วเช่นนี้

“เหยื่อคือใครกันล่ะ”

“อาฟตาบ”

“!”

ปากคอของคนฟังสั้นไปหมด ก่อนจะชี้หน้าคนที่อุตสำหรับรู้สึก
ถูกชะตา แต่ก็อ่อนแรงไปทั้งกายเช่นกัน อยากปฏิเสธสิ่งที่เพิ่งได้
ฟังมา ไม่มีทางเป็นเรื่องจริงแน่ ๆ

“เป็นไปไม่ได้! หวาอาฟตาบต้องยังอยู่ดีแน่! ฎไม่เห็นรู้เรื่อง
นี้เลย”

“หี ๆ เสียงโหยหวนและกลิ่นคาวเลือดนั้น...ฎยังจำได้อยู่
เลย” ไอ้แหลมพูดด้วยเสียงเรียบนิ่งก่อนจะส่งยิ้มเหมือนพูดเรื่อง
ดีนฟ้าอากาศทั่ว ๆ ไป คล้ายไม่สนใจท่าทางลูกลี้ลูกลกของคนฟัง
“ปะ...เป็นไปไม่ได้”

“บังรู้จักอาฟตาบด้วยหรือ”

คนถามยกคิ้วขึ้นจดจ้องมายังบังอัฟฮัม สีหน้าเล็กน้อยและ
คิ้วขมวดของเขาทำเอาไอ้แหลมยิ่งทำหน้าสงสัยก่อนจะเค้นถาม
กลับไป

“บังอุตส่าห์ปกป้องหวา...แล้วหวาจะมีจุดจบแบบนี้ได้อย่างไร
...มีงบอกมานะ! ว่าใครกันส่งคนมาฆ่าหวาอาฟตาบ”

เสียงเน้นหนักในประโยคหลังคล้ายต้องการถามไอ้แหลม
ซึ่งคนถูกถามก็มองตอบกลับมาเช่นกัน

“บังมาอิล”

“เป็นไปไม่ได้! หวาอาฟตาบฆ่าบังมาอิลไปแล้ว ศพก็ถูกทำ
พิธีไปแล้ว อย่ามาพูดจาไปเรื่อยนะไอ้แหลม!”

ดวงตาวาววาบเป็นประกายของคนชื่อแหลมทำเอาใจของ
คนถามหวาดหวั่น อยากคาดคั้นความจริงจากบุรุษน่าสงสัยคนนี้
จริงๆ

“สรุปแล้วฝีมือใครกันแน่ที่ฆ่ายกครัวมาอิล...อาฟตาบนะ
หรือ”

“ก็ต้องหวาอาฟตาบนะสิ! บังเห็นกับตาว่าหวาลงมือกับ
มาอิลและลูกเมียยังง”

เสียงของบังอัฟฮัมสันเครือ คล้ายยังรับไม่ได้กับข้อมูลของ
ไอ้แหลม หวาอาฟตาบจะจากโลกนี้ไปง่าย ๆ ได้อย่างไรกัน ทุกคน
ต่างพร้อมจะปกป้องหวากันทั้งนั้น

“แล้วทำไมคนที่เข้าคุกถึงไม่ใช่อาฟตาบ”

“บุญคุณของหวาอาฟตาบมากมายเกินกว่าบังจะตอบแทน
ได้ ไหนจะธุรกิจที่หวาดต้องดูแลอีก ยังไงหวาก็ติดคุงไม่ได้...”

“สรุปแล้ว...คนที่ฆ่ายกครัวบังมาอิลตัวจริงก็คืออาฟตาบ
สินะ”

“ก็ใช่ล่ะสิ! หวาอาฟตาบคือคนฆ่าบังมาอิล!”

ฮึ!

เหมือนอัฟฮัมเพิ่งจะรู้ว่าได้หลุดพูดสิ่งใดออกไปก็ตอนที่
คนชื่อแหลมผูกขี้ขึ้นยืนพร้อมกับที่ประตูห้องขังเปิดออกซะแล้ว

“บันทึกวิดีโอและเสียงทั้งหมดของพยานแล้วใช้มั้ย”

ท่าทีของไอ้แหลมเปลี่ยนไปพร้อมกับน้ำเสียงราบเรียบที่พูด
กับบุรุษในชุดสีกากี ภาพตรงหน้านี้ทำเอาบังอัฟฮัมขนลุกชัน ตัว
ขวาวไปทุกอณู...อัควิดีโออะไร พยานอะไรกัน

“ครับ”

นายตำรวจหนุ่มตอบรับคำพูดของไอ้แหลมพลางยกมือขึ้น
ตะเบ๊ะ ส่วนไอ้แหลมเพียงแค่มพยักหน้าแล้วเดินผ่านไปอย่าง
ไม่ใส่ใจ ทั้งอีกคนในห้องขังที่ยังคงนั่งซ็อกและไม่เข้าใจสถานการณ์
ที่กำลังเผชิญ

“นี่มันเรื่องอะไรกัน!”

คนถูกหลอกด้วยละครชุดใหญ่ยังคงงุนงงและตามไม่ทัน
รู้สึกเหมือนตัวเองพลาดปล่อยไ้ตัวอ้วนไป

“ยังไงก็คงต้องให้การในชั้นศาลต่อไป...หวังว่าบังคับจะไม่ให้การเท็จอีก”

“ไอ้แหลม! มะ...มึงเป็นใคร”

บังอัฟฮัมรีบวิ่งตาม แต่ถูกนายตำรวจจับตัวเอาไว้ก่อน จึงทำได้เพียงตะโกนถามคนที่กำลังจะเดินจากไป

คนตัวสูงเพียงแค่มหันหน้ากลับไปมอง แต่ก็ไม่มีคำพูดใด ๆ หลุดออกมาสักคำ

“ขอบคุณผู้พันมาก ๆ เลยนะครับที่คิดแผนการนี้ออก ไม่นอย่างนั้นพวกเราคงต้องจับแพะแบบนี่แล้วปล่อยคนชั่วตัวจริงลอยนวลไปอีกหลายปี”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ มันคือหน้าที่ของผม”

คนมียศเป็นพันเอก หัวหน้าที่ทีมหน่วยรบเฉพาะภารกิจพิเศษทำเพียงแค่มันรีบก่อนจะเดินจากไปเงิบ ๆ ยังไงมันก็คือหน้าที่ของเขา ต่อให้เสี่ยงตายหรือยากกว่านี้ เขาก็ต้องทำให้ได้... เพราะหน้าที่ของเขาคือการรับใช้ประเทศนี้ ต่อให้แลกด้วยชีวิตก็ยอม

“ยื่นถอนหายใจจนปอดแฟบไปหมดแล้วมั้งคุณผู้พัน”

ผู้ชายหน้าตากวนบาทาเอ๋อเสีียงสติสลพลางยกคิ้วให้ร่างสูงที่ยืนสูบบุหรี่พึมพำวาระเบียงกว้างของเพนต์เฮาส์สุดหรูใจกลางเมืองใหญ่

คุณถูกทักว่าปอดแฟบเพียงแคंपรายตามองคนเป็นเพื่อนรักก่อนจะรีบดับบุหรี่ในมือ...ถึงจะชอบเผาปอดตัวเอง แต่ก็ไม่เคยคิดอยากจะทำปอดคนอื่นไปด้วยจริง ๆ เขาถึงได้หนีมาสูบบุหรี่ในที่ลับตาคนขนาดนี้ แต่ไอ้เพื่อนสนิทคนนี้ก็ยังคงตามมาจนได้

“ไอ้โพรทให้มาตามกูหรือ” คุณถูกเรียกว่าผู้พันเอ๋อถามถึงเพื่อนอีกคนที่เป็นเจ้าของเพนต์เฮาส์นี้

คุณถูกถามไม่ได้ตอบกลับในทันที ซ้ำยังมายืนพึมพำวาระเบียงเงยหน้ามองดาวข้าง ๆ เขาก็ คำคินนี้ดวงดาวบนฟ้าส่องแสงระยิบระยับ แต่ก็ไม่อาจสู้แสงจากตึกสูงระฟ้าของเมืองใหญ่ที่กลบแสงธรรมชาติไปจนสิ้น ทว่าความวิบวับหนึ่งที่บาดใจคนเป็นผู้พัน

‘ได้มากที่สุด...ก็คงจะเป็นแสงประกายจากแหวนบนนิ้วนางข้างซ้ายของเพื่อนสนิทที่รู้จักกันมาตั้งแต่เด็กอย่าง ‘หมอมแมคควีน’ คนนี้

“กูขอยื่นตรงนี้สักพักหนึ่งเถอะ”

คนเป็นหมอมถอนหายใจแล้วมองออกไปยังตึกรามบ้านช่องไกล ๆ ท่าทางของแมคควีนทำให้คนเป็นผู้พันรู้สึกห้วงขึ้นมา เพราะเจ้าหมอนี้มักจะแสดงท่าทีสนุกสนานและร่าเริงเสมอ แต่ก็ไม่ว่าจะมีใครล่วงรู้ถึงความคิดลึก ๆ ของแมคควีนได้เลย นั่นคือสิ่งที่ผู้พันสัมผัสได้

“เป็นอะไร”

เสียงนุ่มทุ้มอ่อนโยนเอ่ยถามออกไปอย่างแสดงถึงความเป็นห่วง แต่คนพูดเองก็ต้องพยายามปิดกั้นความรู้สึกบางส่วนลึก ๆ ในใจของตัวเอง นั่นก็ด้วยเกรงใจแหวนบนนิ้วนางที่เปล่งประกายอวดอ้างความเป็นเจ้าของไอ้คุณหมอมจอมกวนคนนี่

“กูไม่อยากโตไปกว่านี้เลยวะ”

คุณหมอมศัลยกรรมคนเก่งพูดพลางยิ้มเจื่อนส่งมาให้คนตัวสูง ในคำพูดของมันเคลือบแฝงความหมายโดยนัยบางอย่างที่ผู้พันเองก็ไม่กล้าจะตีความ...หรือสามีของเจ้าหมอนี้จะดูแลมันไม่ดีเท่าที่ควร

“ทะเลาะกับไอ้คิงเหรอ”

ถ้าหากเพื่อนรักทั้งสองคนอย่างคิงและควีนจะทะเลาะกันจริง ๆ เขาก็คงต้องเข้ามาแทรกแซงแล้วละ ถึงพวกมันจะเป็นคู่สามีภรรยากัน แต่คิงก็เคยสัญญากับเขาแล้วว่า จะดูแลแมคควีนเป็นอย่างดี...ชดเชยที่ผู้พันอย่างเขาไม่มีสิทธิ์ได้อยู่เคียงข้างคุณหมอม

“ไม่ใช่แบบนี้ไว้ย!”

คำพูดของแมคควีนทำให้คนเป็นทหารต้องหยุดฝึกท่าลงแล้ว หันกลับไปมองหน้ามันอีกครั้ง จะพูดอะไรก็รีบพูดเถอะแมคควีน เพราะตอนนี้จิตใจของมันว่ารุ่นไปหมดแล้ว ทั้ง ๆ ที่เคยสัญญา กับไอ้โพรทและไอ้คิงไปว่าจะตัดใจจากแมคควีน แต่แค่เห็นคนที่ โดมาด้วยกันทำหน้าเศร้า ก็เหมือนว่าหัวใจพลอยเจ็บปวดไปด้วย ซะอย่างนั้น

“...”

“กูแค่...รู้สึกว่าชีวิตหลังการแต่งงานมันไม่เหมือนเดิมวะ”

‘ผู้พันเด็น’ หรือ **‘พันเอกตฤณภัทร’** ทำเพียงทอดถอนใจ แล้วหันไปมองทิวทัศน์เมืองยามค่ำคืนอีกครั้ง

นี่คงเป็นบทบาทใหม่ที่เขาต้องได้รับสินะ คือการทำตัวเป็น ที่ปรึกษาปัญหาครอบครัวให้เพื่อนรัก...จะว่าไปแล้วตอนนี้ทั้งกลุ่ม เพื่อนของเขาที่เหลือเพียงเขาแค่คนเดียวที่ยังไม่มีครอบครัวหรือ คนรัก

ก็จะมีได้อย่างไรละ ถ้ายังตัดใจจากคุณหมอนี้ไม่ได้สักที

“คงมันทำตัวไม่ดีกับมึงเหรออ”

แมคควีนสายหน้าแล้วยิ้มบาง ๆ เมื่อเอ่ยถึงคนรักของตัวเอง เห็นท่าทีของเพื่อนรักแบบนี้แล้วผู้พันเด็นก็เบาใจ อย่าง น้อยพวกมันก็ไม่ได้ทะเลาะกันหรือทำให้เขาต้องเป็นกังวลกับ ความสัมพันธ์ของสามีภรรยาคุณี้...แบบนี้ก็ดีแล้ว

“คงมันดีกับกูมาก ๆ เว้ย กูก็ยังเป็นหมอผ่าตัดเหมือนเดิม คิงมันก็บริหารบริษัทได้ดีแบบเดิม จะว่าไปมันก็ดีที่ชีวิตเรามี อีกคนมาเติมเต็ม”

“...”

อะไรกัน จะรอดชีวิตรักของตัวเองงั้นหรือไอ้ควีน

“แต่...กูแค่รู้สึกห่าง ๆ กับพวกมึง จะทำอะไรเหมือนตอนก่อนแต่งงานก็ไม่ได้ จะเที่ยวเล่นสนุกก็ไม่ได้ เข้าใกล้ใครก็ต้องระวัง หูตาของไอ้คิง นิดหน่อยก็เป็นข่าวได้...มึงเข้าใจมั๊ยว่าชีวิตเหมือนมีคนคอยจ้องมองอยู่มันอึดอัดยังไง”

คนเป็นผู้พันพยักหน้าตอบว่าเขาเข้าใจ คิงเองเป็นผู้บริหารหนุ่มชื่อดังที่ใครต่างก็รู้จัก แถมมันยังหวงควีนมาก ๆ ด้วย...แต่ก็นั่นละ เป็นปกติของไอ้คิง มันรักมันหวงควีนมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ยิ่งงเขาก็คงทำได้แค่เห็นใจเพื่อนรักแค่นั้น

“อะแอม!”

ยังไม่ทันที่ผู้พันจะได้แตะมือลงบนไหล่บางของเพื่อนรักเพื่อปลอบโยน เสียงกระแอมของคนหน้าหนึ่งเจ้าของแหวนบนนิ้วนางของแมคควีนก็ดังขึ้นพร้อมกับที่เขามายืนในระยะประชิด ก่อนจะเอื้อมมือโอบไหล่ภรรยาของตัวเองแล้ววิ่งเข้าใกล้ร่างสูงของตนอย่างต้องการแสดงความเป็นเจ้าของ

การกระทำนี้ของ ‘คิง’ ทำเอาผู้พันเด็นส่ายยิ้มมุมปากอย่างระอาคความขี้นิ่งของเพื่อนรัก

“มึงมาทำไมเนี่ย”

คนเป็นภรรยาที่เพิ่งจะนินทาสามีรีบหันไปค้อนวงใหญ่ให้คิง ชักจะอายเพื่อนเหลือเกินเพราะพฤติกรรมของสามี

“โฟร์ทให้มาตามไปทานข้าว”

เห็นชัด ๆ ว่ารีบตามมาเพราะอารมณ์หึงล้น ๆ ไม่เกี่ยวกับ ‘โฟร์ท’ สถาปนิกหนุ่มเจ้าของร้านเหล้าชื่อดังและยังเป็นเจ้าของ

เพนต์เฮาส์นี้สักนิด

ก็ไม่เข้าใจว่าไอ้คุณคงจะหึงอะไรเขานักหนา หากผู้พันต้นคิดจะแย่งมาจริง ๆ กลัวว่าตัวเองก็คงไม่มีทางได้เจอหน้าควีนแน่ ๆ เพราะผู้พันคงเอาหมอมแมคควีนไปซ่อนไว้สักมุมในโลกอย่างแน่นอน

“เออ ๆ ภูไปแล้ว ๆ”

“...”

พอสองร่างเดินเคียงคู่กันจากไป ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ก็จับหูหรืออีกมวนยกขึ้นสูบ ปล่อยให้สายลมเบา ๆ ปะทะใบหน้า นิ่งเฉยที่ภายนอกเหมือนไม่รู้สึกระไรของตน แต่ตอนนี้ในใจปวดหนึบซาจนไม่อาจอธิบายได้

“ครอบครัว?”

เขาพึมพำเบา ๆ กับตัวเอง ชีวิตนี้พันเอกตฤณภัทรไม่เคยได้พบเจอกับบิดาและมารดาแท้ ๆ ของตัวเองสักครั้ง ไม่รู้ชาติกำเนิดของตัวเอง ในความทรงจำมีเพียงแค่ค่ายทหารเท่านั้นที่เขาเติบโตมา โดยมีพลเอกนรินทร์และคุณหญิงมณี บิดามารดาของหมอมแมคควีนที่เลี้ยงดูเขาเสมือนเป็นบุตรแท้ ๆ ของตัวเอง

“...”

จู่รูปพยัคฆ์คำรามสีทองที่แขวนติดตัวมาตั้งแต่กำเนิดยังคงห้อยอยู่กลางอก เขาเองก็อยากรู้ว่าครอบครัวของเขาจะยังตามหาเขาอยู่หรือไม่...แล้วถ้ามีโอกาสได้พบเจอกัน ชีวิตของเขาจะเปลี่ยนไปอย่างไร เมื่อคำว่าครอบครัวของเขาในตอนนี้มีเพียงแค่พลเอกนรินทร์และคุณหญิงมณี เพื่อสนธิทโนแก๊ง ‘ดำไม่ห่างเหิน’ และเพื่อนทหารในหน่วยรบเฉพาะภารกิจพิเศษเท่านั้น

และหากว่าครอบครัวที่แท้จริงของเขาเป็นคนไม่ดี...เขาจะ
รับได้หรือไม่

[ราชสีห์ จะเข้าตึกในอีกหนึ่งนาที]

[ไวเปอร์ ซ้ายพร้อม]

[คอบร้า ขวาพร้อม]

[อีเกิ้ล บนพร้อม]

...

[ราชสีห์เหยียบแท่น]

“พัยค์ม์เคี้ยง”

ร่างสูงกำยำในชุดสูทเข้ารูปเดินเข้าขนาบข้าง **‘พริન્ซ์ลีอาห์’** เจ้าชายแห่งประเทศไทย **‘ซารีเซีย’** บุคคลเป็นเจ้าของชายช่างงดงาม งามมากกว่าในพระฉายาลักษณ์ที่คนเป็นผู้พันได้เห็นมากนัก รูปร่างบอบบางในส่วนสูงหนึ่งร้อยเจ็ดลิบห้าเซนติเมตร ผิวขาวดุจหิมะแรก ดวงหน้าสงบเรียบนิ่ง แต่น่ามองไม่มีเบื่อ ด้วยดวงตากลมโตสวยเป็นประกายทอดมองไปข้างหน้าอย่างมาดมั่น ตลอดจนจมูกโด่งได้รูปปรับกับริมฝีปากงามสีแดงสดอย่างเป็นธรรมชาติ งดงามจนผู้ได้มองต่างตะลึงงัน ทว่าความเย่อหยิ่งบนใบหน้ากลับเสมือนเหยียบทุกคนบนโลกไว้ได้เท้า

ถึงแม้เจ้าชายจากต่างแดนเองจะมีทหารองครักษ์ติดตามจำนวนหนึ่ง แต่ด้วยภาวะไม่สงบสุขในประเทศซารีเซีย ทำให้สถานการณ์ของเจ้าชายลีอาห์ในประเทศนี้น่าหวง หากเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นในดินแดนนี้ อาจกลายเป็นชนวนสงครามระหว่างประเทศได้

พันเอกตฤณภัทรในฐานะหัวหน้าหน่วยรบเฉพาะภารกิจพิเศษจะทำให้การเซ็นสัญญาการค้าทรัพยากรในประเทศนี้สะดุดไม่ได้ เขาจึงไม่ไว้ใจแม้แต่ทหารจากซารีเซีย

“ถวายพระพรฝ่าบาท”

“...”

คนเป็นเจ้าของชายเพียงแคंपรายตามอง บนดวงหน้างามเกินชายไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ไม่ยิ้ม ไม่พยักหน้า ทำเพียงแค่มองเท่านั้น ผู้เป็นรัฐมนตรีจึงแก้แค้นด้วยการเดินนำพระองค์ไปนั่งยังโต๊ะรับแขกเพื่อเตรียมลงพระนามเซ็นสัญญาทันที

“สัญญานี้ได้ส่งให้ราชเลขาฯ ของพระองค์แล้ว... กระทบ่อมคิดว่า...”

“เราอ่านแล้ว”

เอ่ยเสียงราบเรียบเฉยเมยขัดก่อนจะหย่อนกายนั่งลงบนเก้าอี้บุนวมอย่างดีด้วยท่าทางสง่างามประหนึ่งภาพวาด ทั้งนักข่าวและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องต่างยกกล้องรั้วถ่ายรูปเก็บภาพนี้เอาไว้ทันที แสงแฟลชวาบจากกล้องหลายตัวส่องมายังเจ้าชายและรัฐมนตรี รวมถึงทหารองครักษ์จันทาพราไปตาม ๆ กัน

“ปิดแฟลช!” คนข้างตัวองค์ชายเอ่ยเสียงทุ้มต่ำดังจนทุกคนต่างลนลานรีบปิดแฟลชกล้องถ่ายรูปทันที

เจ้าชายไม่ได้ใส่ใจการถูกถ่ายรูปนัก พระองค์เพียงอยากรีบเซ็นสัญญาแล้วรีบกลับประเทศซารีเซียไปก็เท่านั้น ในขณะที่ไม่มีสถานที่ใดบนโลกที่จะปลอดภัยต่อตัวพระองค์สักแห่งเดียว

แกรก

พีบ!

ขณะวางปากกาลงหลังเซ็นสัญญา ไฟทั้งห้องก็ดับวูบลงทันที เสียงโหวกเหวกโวยวายดังขึ้นรบกวนประสาทสัมผัสทางการได้ยินของพันเอกตฤณภัทร ร่างกายของเขาถูกกระแทกจนจนเซเกือบล้ม โดยสัญชาตญาณจึงรีบพุ่งคว้าตัวคนบนเก้าอี้บุนวม แต่กลับพบเพียงความว่างเปล่า

“คุ้มกันเจ้าชาย!”

ขณะที่ดวงตาคมกำลังจะปรับสภาพเข้ากับความมืดได้ ไฟในห้องก็สว่างจ้าขึ้น ก่อนเขาจะพบว่าบนเก้าอี้ของเจ้าชายแห่งซารีเซียไม่มีใครอยู่แล้ว มีเพียงท่านรัฐมนตรีบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามที่ทำหน้าตาเล็กลักเหมือนบ้านหายอยู่อย่างนั้น

“เจ้าชาย! เจ้าชายหายไปแล้ว!”

ผู้พันไม่มีเวลาจะปลดปล่อยความตื่นตระหนกของท่านรัฐมนตรี เขาเห็นการเคลื่อนไหวบางอย่างของเงาผ้าม่านทางเดินหลังผนังที่เปิดออกสู่ทางหนีไฟ ผู้พันจึงรีบสั่งการทันที

“ตีแมว!”

ตึง ตึง

สิ้นเสียงคำสั่งของผู้พัน เสียงกลไกการทำงานทุกอย่างในตึกก็ดังขึ้น ทั้งประตูทางเข้าออกก็ถูกปิดจนสิ้น รวมถึงลิฟต์ก็หยุดทำงาน

คนตัวสูงรีบวิ่งตามเงานั้นไปทันที ตอนนี้อาชีวะของเขาเป็นเดิมพันเพื่อความปลอดภัยของเจ้าชาย หากเกิดอะไรขึ้นมา คาดว่าไม่เพียงแต่เขาเท่านั้นที่ต้องสละชีวิตเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ อาจรวมถึงชีวิตของเพื่อนร่วมภารกิจคนอื่นด้วย

ตึก ตึก ตึก ตึก

เสียงรอกทำหนังกระทบลงบนพื้นหินอ่อน กระชับป็นใน
มือแน่น เงาสองร่างเคลื่อนไหวด้านหน้า ไม่ผิดคาดแน่ ต้องเป็น
คนร้ายกับเจ้าชายลีอาห์แน่นอน

แกรก

ปัง! ปัง!

แกรก

ปัง! ปัง! ปัง!

พีบ

ปัง!

ร่างสี่ร่างที่วิ่งสวนออกมาจากซอกทางเดินปรากฏกายตรง
หน้าเขาก่อนจะลั่นไกปืนหวังเอาชีวิตของผู้พัน แต่ความว่องไวและ
สายตาไวดุจเหยี่ยวก็มองเห็นเงาผู้ร้ายตั้งแต่ก่อนจะออกจากซอก
ที่หลบซ่อน เขาจึงลั่นไกปืนยิงสวนไปก่อน ด้วยความแม่นยำ จุด
ที่ยิงไปจึงเป็นศีรษะทั้งสี่

“...”

ร่างทั้งสี่ร่างร่วงไปกองกับพื้น ก่อนที่เขาจะเคลื่อนตัวข้าม
กองศพเหล่านั้นไปด้วยความเงิบเขียบ คบคุมแม้แต่เสียงหายใจ
หอบของตัวเองให้เบาที่สุด เพื่อไม่ให้ผู้ร้ายที่เหลือรู้ตัว

พันเอกตฤณภัทรวิ่งตามมาจนถึงคาดฟ้า ร่างสูงกำยำยืน
หลบหลังประตูแล้วมองร่างสองร่างของผู้ร้ายและเจ้าชายที่ก้าวไป
สมทบกับผู้ร้ายที่เหลือ พร้อมทั้งมีเฮลิคอปเตอร์จอดรอไว้

มาจอดตั้งแต่เมื่อไหร่กัน ต้องมีหนอนบ่อนได้เป็นแน่

“พยัคฆ์เรียกอินทรี”

[ทราบ เปลี่ยน]

“ปฏิบัติการเก็บหนอน”

[เก็บหนอน เปลี่ยน!]

“ขึ้นไปแต่โดยดีเถอะเจ้าชาย”

เสียงของหนึ่งในคนร้ายดังขึ้นก่อนจะผลักเจ้าชายลือหาให้ขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไป แต่อาจจะผลักแรงไปสักหน่อย ร่างแบบบางนั้นจึงล้มลงกับพื้นทันที...หรือนี่อาจจะเป็นการล้มเพื่อถ่วงเวลา

“ใครส่งแกมา”

“พระองค์ไม่จำเป็นต้องรู้...อีกไม่นานพระองค์ก็จะไม่จำเป็นต้องรับรู้อะไรทั้งนั้น”

ใบหน้าเยื่อหุ้มหนังมองคนจาบจ้วง ก่อนจะสะบัดตัวอย่างรังเกียจเมื่อมีคนก้าวมาพุงลากให้เจ้าชายขึ้นเฮลิคอปเตอร์นั้น

“หยุด!”

ผู้พันก้าวออกจากที่กำบังแล้วเล็งปืนที่กระชับไว้ในมือ แค่เพียงลั่นไกก็พร้อมคร่าชีวิตได้ทันที...แต่เขาต้องจับเป็นเพื่อสืบความต่อ จะเอาถึงตายไม่ได้

“เฮอะ! องค์กรข้าจากไทยงั้นหรือ...จัดการมันซะ!”

กล้าดียังไงถึงพูดด้วยน้ำเสียงดูถูกแบบนี้...เอาละ หากไม่สั่งสอนก็คงไม่รู้จักฝีมือของหน่วยรบเฉพาะภารกิจพิเศษซะแล้ว

ยิ่งให้ตายไม่ใช่เรื่องยาก แต่จะยิ่งแค่ให้พวกมันบาดเจ็บแล้วเก็บเอาไปเค้นให้สารภาพหาตัวผู้บงการนั้นละเอียดกว่า

แต่ท่าทางและคำพูดดูถูกแบบนี้ หรือเขาไม่ควรเก็บไว้ดีนะปึง!

“อ้ากกก”

พีบ

ปัง! ปัง!

ฟึบ

ปัง! ปัง!

ไม่รอให้ถูกจู่โจม คนเป็นนายทหารที่ข้าชองก็เล็งกระสุนไป
ยังเข้าของคนร้ายปากดีจนมันทรุดลงกับพื้น ก่อนจะกลิ้งตัวหลบ
กระสุนของพวกลูกน้องคนร้าย พร้อมกับเล็งปืนยิงสวนไปยัง
จุดตายอย่างแม่นยำ

“พาดัวเจ้าชายขึ้น ฮ!”

สิ้นเสียงตะโกนของคนเป็นหัวหน้าที่ถึงแม้จะเจ็บบาดแผล
แต่ก็พยายามพยุ่งร่างตัวเองและเรียกให้ลูกน้องมาช่วยลาก
องค์ชายขึ้นเฮลิคอปเตอร์ไปด้วยกัน

ฟึบ ๆ ๆ!

ฟิ้วว

ตุ้มมม!

ไม่รอให้ใครได้ก้าวเข้าใกล้เฮลิคอปเตอร์มากเกินครึ่งก้าว
เฮลิคอปเตอร์ของกองทัพก็ปรากฏตัว ก่อนจะยิงเฮลิคอปเตอร์ต่าง
แดนจนระเบิดกลายเป็นจุน

“เจ้าชาย!”

ร่างสูงก้าวเข้าประชิดคนตัวบางกว่าตรงหน้าพร้อมกับสะบัด
เสื้อสูทของตัวเองกางออกเพื่อคลุมบดบังร่างของเจ้าชายลีอาห์
จากเศษซากเฮลิคอปเตอร์ที่ระเบิด

“...”

ระยะที่ประชิดและส่วนสูงที่แตกต่างทำให้พันเอกตฤณภัทร
ได้สังเกตเห็นร่องรอยที่เฝ้ามองสลับตามายังตน ดวงตางามที่เบิก

กว้างด้วยความตกใจทำให้คนมองเปลอมองตอบอย่างจบบ้างใน
 ระยะเวลาประชิด หูพลันอื้ออึงไม่ได้ยินสรรพลั้งใด ไม่เคยเห็นชายใด
 จะดงงามได้เพียงนี้ ดงงามเหมือนฝัน จนลืมนึกไปว่าตัวเองกำลังทำ
 อะไรอยู่

“ผู้พัน! เจ้าชาย!”

เสียงของลูกน้องในทีมปลุกให้เขาตื่นจากภวังค์ พร้อมกับที่
 เฮลิคอปเตอร์ของกองทัพจอดลงอย่างปลอดภัย

“อ้อ...จับพวกที่เหลือให้หมด อย่าให้พวกมันฆ่าตัวตายได้
 เด็ดขาด”

เมื่อเรียกสติกลับมาได้แล้วก็รีบสั่งการทันที เช่นเดียวกับ
 องครักษ์ของซารีเซียเองที่ก้าวมาถึงตัวเจ้าชายลีอาห์ ขณะที่ต่าย
 คงจดจ้องไปยังผู้ชายตัวสูงผู้ที่บังอาจเข้าใกล้จนเกินความจำเป็น
 ...องครักษ์จากราชอาณาจักรไทยยั้งหรือ

“คนร้ายยอมสารภาพอะไรกับผู้พัน”

ผู้บังคับบัญชาเอ่ยถามคนรับภารกิจเป็นหัวหน้าทีมองค์กรรักษาขององค์กรฯ ทายาทอันดับหนึ่งจากซารีเซียด้วยเสียงมีอำนาจ

“คนร้ายยังไม่ยอมรับสารภาพครับท่านนายพล”

พันเอกตฤณภัทรรายงานพลเอกนรินทร์ นึกเจ็บใจและผิดหวังในตัวเองที่ไม่สามารถคาดคั้นผู้ร้ายได้ว่าใครที่เป็นผู้บงการการลอบลักพาตัวเจ้าชายสีอาหิในครั้งนี้

“อ้อ...เป็นไปตามคาด คนจากซารีเซียขึ้นชื่อเรื่องความรักภักดี จะคาดคั้นให้ยอมเปิดปากคงไม่ง่าย ผู้พันเองก็อย่าได้ตำหนิตัวเองเลย”

“...”

สมกับที่พันเอกตฤณภัทรนับถือพลเอกนรินทร์ดูจิตตาบังเกิดเกล้า แค่เพียงมองก็รู้แล้วว่าเขาคิดอย่างไร แต่ผู้ที่ไม่เคยทำภารกิจผิดพลาดเช่นเขาก็ไม่อาจยอมรับผลงานของตัวเองในครั้งนี้

นี้ได้

ถึงเจ้าชายจะยังปลอดภัยดี แต่เพราะความหละหลวมในหน้าที่ของเขาที่ทำให้เจ้าชายต้องเสี่ยงต่ออันตราย...ความผิดพลาดเช่นนี้เขาไม่อาจยอมรับได้

“องค์รักษ์ของซารีเซียทั้งหมดถูกส่งประหารไปแล้ว เพราะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ไม่ได้ว่าไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ครั้งนี้”

ไม่เหนือความคาดหมายของผู้พัน เพราะแบบนี้เขาถึงได้ยิ่งรู้สึกผิด หากเขารับมือได้ดีกว่านี้ หรือหากเขารอบคอบกว่านี้ ก็คงไม่มีผู้บริสุทธิ์ต้องสละชีวิต

แต่ครั้งนี้ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าในทีมองค์รักษ์จากซารีเซียเองก็มีเกลือเป็นหนอนเช่นกัน

“วันนี้คนร้ายจะถูกส่งตัวกลับซารีเซียเพื่อไปรับโทษที่นั่น... องค์ชายเองก็จะเสด็จกลับในวันพรุ่งนี้”

“ท่านนายพล...ผมขอรับโทษในความผิดครั้งนี้”

ตามคมเข็มสีนิลมองตรงไปยังผู้บังคับบัญชาอย่างแน่วแน่ ทำผิดก็ต้องยอมรับผิด ชีวิตนี้ไม่มีสิ่งใดเหลือให้ต้องอวรณ์ หากจะต้องถูกลงโทษ เขาก็สมควรได้รับแล้ว

“ผู้พันเองคิดว่าพ่อจะลงโทษอะไรฉันหรือ”

“...”

เมื่อสรรพนามแทนตัวเปลี่ยนไป คนเป็นพ่อบุญธรรมก็มองกลับมายังเสื้อน้อยตรงหน้าด้วยแววตาอ่อนโยน เขาเลี้ยงพันเอกตฤณภัทรมากับมือ เป็นดั่งลูกชายแท้ๆ ในไส้ไม่เคยสักครั้งที่ผู้พันเดินจะทำให้เขาผิดหวัง เขารู้ดีว่าตอนนี้เจ้าเสื้อคงจะรู้สึกผิดและคิดโทษตัวเองอยู่เป็นแน่

“ถ้าพ่อส่งลงโทษเต้านั้นมาจริง ๆ นอกจากลูกน้องคนอื่น จะขวัญเสียแล้ว พ่อว่า...เจ้าแมคควินเองคงจะคิดโกรธพ่อไป ตลอดชีวิต”

ท่านนายพลรู้ว่าความสัมพันธ์ของผู้พันเต้านและลูกชายของเขา รวมถึงเพื่อน ๆ คนอื่นในกลุ่มนั้นสนิทแนบชิดกันซะยิ่งกว่าครอบครัว การจะลงโทษอย่างไรเหตุผลคงจะทำให้เกิดผลเสียต่อหลาย ๆ ฝ่ายมากกว่า

“ถึงอย่างนั้นผมเองก็ต้องรับผิดชอบ เพื่อไม่ให้เป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่ลูกน้องในทีม”

เมื่อเห็นว่าพันเอกตฤณภัทรไม่มีทีท่าจะยอมง่าย ๆ หากไม่ให้เขารับโทษอะไรสักอย่าง เกรงว่าวันนี้คงต้องถล่มกันทั้งคืน

“ถ้าอย่างนั้น...ผมขอส่งผู้พันไปทำภารกิจที่ซารีเซีย”

“ภารกิจ?”

คนเป็นผู้พันมองสบตากับผู้บังคับบัญชา ไปซารีเซียชั้นหรือในหัวพลันปรากฏภาพแผนที่โลกแล้วก็คิดว่าประเทศนี้อยู่มุมใดในโลกกัน

ซารีเซียเป็นประเทศที่อยู่ในแถบทางตอนใต้ของรัสเซีย ตอนเหนือของจีน เป็นประเทศที่ไม่ได้ใหญ่ แต่ก็ไม่ได้เล็ก ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีสินค้าส่งออกเป็นทรัพยากรธรรมชาติเนื่องจากมีแร่ธาตุที่สำคัญ ต้องตานักธุรกิจนักลงทุนทั่วโลก ประชาชนอยู่อย่างสงบสุข เพียงแต่ราชบัลลังก์ที่เพิ่งผ่านการผลัดเปลี่ยนราชวงศ์ใหม่ในช่วงกว่าสามสิบปีเนี่ยยังคงมีคลื่นใต้น้ำให้นำวิตกอยู่เสมอ เมื่อพระราชองค์ปัจจุบันมีพระชนมพรรษาที่มากขึ้นและมีโรคุมรเร็ว ด้วยเหตุนี้องค์

รัชทายาทอันดับหนึ่งอย่างเจ้าชายลีอาห์เองจึงตกอยู่ในภยันตราย
ที่มองไม่เห็นมากเกินจินตนาการ

“ใช่ อย่างที่ผู้พันรู้ว่าองค์รัชทายาทเองก็ตกอยู่ในอันตราย
ด้วยใคร ๆ ก็หวังจะแย่งชิงบัลลังก์ เจ้าชายเองไม่อาจจะไว้วางใจใคร
ได้ และทางเดียวที่จะพิสูจน์ความบริสุทธิ์ใจจากทางเราได้ก็มีเพียง
การส่งองค์รัชทายาทไปอารักขาเจ้าชายที่ซารีเซีย...อย่างน้อยก็จนกว่า
เจ้าชายจะได้ขึ้นครองราชย์...”

การส่งเขาไปอารักขาของรัชทายาทไม่ต่างจากการเป็น
ตัวแทนของประเทศไทย เสมือนเอาประเทศเป็นเดิมพันว่าทาง
เราไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแย่งชิงอำนาจในซารีเซีย...แต่มันก็
ไม่ต่างจากการที่ส่งเขาไปเป็นคนของซารีเซียเลย ภารกิจนี้ต้องใช้
เวลาที่ปีกัน...นี่เขาต้องพลัดพรากจากดินแดนนี้ไปอย่างนั้นหรือ
“...”

พอคิดถึงตรงนี้ ภาพครอบครัวและเพื่อน ๆ ก็แล่นมาใน
ความคิด แต่ก็ต้องหักห้ามความคิดไว้เพียงเท่านั้น ชีวิตของเขา
มอบให้กองทัพไทย ไม่ว่าจะผู้บังคับบัญชาจะสั่งให้ทำอะไร เขาก็
ไม่อาจปฏิเสธได้

“แต่น...พอไม่ได้อยากบังคับ หากจะส่งคนอื่นในทีมไป...”

“ผมยินดีจะไปครับท่านนายพล”

ตาของคนมากประสบการณ์สับมองคนอ่อนวัยกว่า มีแต่
ความภาคภูมิใจเท่านั้นที่สะท้อนจากดวงตาคู่นี้ การส่งพันเอก
ตฤณภัทรไปทำภารกิจนี้ก็เหมือนส่งลูกแท้ ๆ ของตัวเองไปต่างแดน
ทั้งภารกิจนี้ยังเต็มไปด้วยอันตราย จะมีพ่อแม่ที่ไหนอยากส่งลูก
ไปกัน ถึงจะเป็นการแสดงความรักที่ที่ดีที่สุด แต่มันก็ยาก

เกินจะตัดใจ

“เต๋น...”

“ผมขอแค่ท่านนายพลอย่าบอกรายละเอียดแก่แมคควีน...
ให้พวกเขาารู้แค่ที่ผมไปทำงานแบบทุกครั้งก็พอแล้ว”

ไม่มีคำพูดใดจะคัดค้านความคิดของคนเป็นผู้พัน เมื่อตัว
เขาที่เป็นชายชาติทหารตัดลินใจไปแล้ว หากคิดว่าถูก อย่างไรก็ตาม
คือถูก มีแต่เพียงความภาคภูมิใจเท่านั้นที่จะส่งให้ผู้พันได้

“พอขอให้โชคตินะ...พอมั่นใจว่าลูกจะปลอดภัย”

“ครับผม”

รอยยิ้มสุดท้ายของคนเป็นลูกบุญธรรมมีนัยหลากหลาย บน
ใบหน้าหล่อเหลามีเพียงความศรัทธาและเคารพเท่านั้นที่สะท้อน
กลับมา บอกตามตรงว่าพลเอกนรินทร์ไม่อาจตัดใจได้ แต่ถ้าจะ
แสดงออกว่าห่วงใยมากไปกว่านี้ มีแต่จะทำให้ผู้พันไม่สบายใจ

สุดท้ายแล้วก็ทำได้แค่ภาวนาให้ผู้พันเอกตฤณภัทรปลอดภัย
...และคงต้องสรรหาคำพูดไว้อธิบายคุณหญิงมณีกับเจ้าแมคควีน
แล้วละ

สนามบิน

บนพรมแดงทางเดินขึ้นเครื่องบินส่วนพระองค์ ร่างสูงโปร่ง
แบบบางในชุดสูทสีขาวเข้ารูปแสนสง่าเยื้องย่างมาจนหยุดยืนตรง
หน้าองครักษ์คนใหม่จากไทย แสงแดดยามบ่ายทอประกายลงบน
เส้นผมเงางามดูจืดชืดสีน้ำตาลอ่อนขององครักษ์ทายาท ดวงหน้า
งามจืดจางมองคนเป็นองครักษ์หมาด ๆ

ผู้เป็นองครักษ์เพียงแค่มองตอบกลับไปเท่านั้น เขารู้ว่าคน

ตรงหน้านั้นงาม แต่ก็สูงศักดิ์เกินไป เกินกว่าที่เขาจะใช้สายตามอง
พระองค์ได้นาน

“ชีวิตของเรา ใคร ๆ ก็ต้องการให้ตายเป็นเรื่องปกติ... ส่วน
ชีวิตของคุณ หากรักษาไว้ไม่ได้บนแผ่นดินซารีเซีย คุณคงจะ
จินตนาการได้ว่ามันจะเกิดความขัดแย้งใดขึ้นบ้างระหว่างสอง
ประเทศ...”

“...”

“ถ้าจะให้ดี... ช่วยรักษาชีวิตของตนเอาไว้ อย่าได้สร้างความ
วุ่นวายให้เราเลย”

ภาษาอังกฤษที่ถือเป็นภาษาราชการของซารีเซียถูกเอื้อน
เอ่ยออกมาด้วยเสียงเรียบนิ่งเช่นเดียวกับสีหน้าที่ไม่แสดงความ
รู้สึกอื่นใด

ไม่รอให้ผู้เป็นองครักษ์ได้โต้ตอบ ร่างแบบบางก็เดินผ่านขึ้น
เครื่องบินส่วนพระองค์ไปแล้ว

“คำเตือนขององครักษ์หายาท หากท่านจะพิจารณาไว้คงจะ
ดี”

ผู้หญิงร่างเล็กหน้าตาสวยงามหมดจด วัยใกล้เคียงกับ
เจ้าชายลีอาห์เอ่ยขึ้น เธอคือราชเลขาฯ ขององครักษ์หายาท
น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความหวังดีและเป็นมิตร

ผู้ฟังเพียงแค่พยักหน้าเล็กน้อยก่อนจะตามเสด็จขึ้นไป

หักห้ามใจไม่มองหันหลังกลับ หากนี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้
ยिनบนแผ่นดินนี้ เขาก็ไม่อยากเห็นสิ่งใดให้อาลัยอีก... ยังไงก็ต้อง
ได้กลับมา เขามั่นใจแบบนี้

ร่างเล็กสมส่วนของราชเลขาฯ หยุดยื่นกลางห้องพัก ขนาดกว้างที่ตกแต่งอย่างสวยงามด้วยผ้าปักลายอย่างดี ทั้งเตียงนอนหลังกว้างและเฟอร์นิเจอร์ที่จำเป็นดูมากมายซะจนเหมือนฉากในละครจักร ๆ วงศ์ ๆ

“อย่างที่คุณทราบดีว่าในสถานการณ์นี้เรามีอาจไว้ใจใครได้ เพราะองค์กรชทายาททรงตกอยู่ในอันตราย...ตอนนี้เราจึงไว้ใจคุณเป็นอย่างมาก...อย่างน้อยก็มากกว่าทหารซารีเซียเอง”

“...”

คนตัวสูงยื่นมองหญิงสาวอย่างรับฟัง ตอนนีเขาดต้องการข้อมูลทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมายในภารกิจนี้ นั่นก็คือเจ้าชายลีอาห์ เพราะข้อมูลที่เขารู้มานั้นน้อยนิด ซารีเซียไม่ใช่ประเทศเปิดจึงไม่มีข้อมูลที่คนทั่วไปจะทราบได้...ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช่บุคคลทั่วไป แต่ข้อมูลที่เขาาก็ยังน้อยเกินไปอยู่ดี

“นั่นก็เพราะคุณมีประเทศของคุณเป็นเดิมพัน หากเกิดอะไร

ขึ้นกับเจ้าชายลีอาห์ คุณคงรู้ดีว่าจะเกิดผลอย่างไรกับประเทศ
ของคุณ”

“...”

พันเอกตฤณภัทรพยักหน้าตอบรับราชเลขาฯ ตั้งแต่มาถึง
ที่นี่ ผู้หญิงตรงหน้าคุณเป็นมิตรที่สุดแล้ว จนเขายังแอบคิดว่าคน
ประเทศนี้ไม่ชอบยิ้มกันหรืออย่างไร ทุกคนต่างทำหน้าที่เฉยเมย
ดูเย็นชา โดยเฉพาะเจ้าชายลีอาห์เองที่ไม่มีความเป็นมิตรเลยสัก
ส่วน เป็นผู้ชายที่เหมือนกุหลาบแข่งแข็ง สวยงาม แต่ก็ดูอันตราย
ด้วยหนามแหลมรอบกาย ทั้งยังเยือกเย็นจนจับต้องไว้ในมือ
ไม่ได้

“ดังนั้น ห้องพักของคุณจึงอยู่ในเขตราชฐานเดียวกับ
องค์รัชทายาท หวังว่าคุณจะได้รับความสะดวกสบายอย่างถึงที่
สุด...”

“...”

“...และจงปกป้องเจ้าชายของเราด้วยชีวิต”

พูดทิ้งท้ายไว้ด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความหวัง ก่อนที่ร่าง
สมส่วนจะเอียงกรายออกจากห้องพักของเขาไป

“เดี๋ยวก่อน!” เสียงทุ้มเอ่ยรั้งหญิงสาวเอาไว้

เธอหันกลับมามองเขาเป็นเชิงสงสัย อดจะเงินอายเพราะ
ความหล่อเหลาของคนตรงหน้าไม่ได้ ยอมรับเลยว่าทั้งที่เขาไม่ใช่
คนซารีเซีย แต่การที่เขามีรูปร่างหน้าตาแบบนี้ นั่นถือว่าหล่อดูดี
เสียยิ่งกว่าดาราดัง ๆ ในประเทศนี้ซะอีก...จะว่าไปเขาก็เหมือนคน
ซารีเซียมากกว่าคนไทยอยู่หลายส่วน

“?”

“ผมซื้อตฤณภัทร คุณสามารรถเรียกผมว่าตฤณ แล้วคุณซื้ออะไรครับ”

เขาเอ่ยอย่างสุภาพและกล่าวอย่างมีมารยาทจนหญิงสาวอดเคลิบเคลิ้มไม่ได้ เสียงกึ่งน่าฟัง ทำทางก็สง่างาม ดูดี...ไม่ได้ลื ถ้าเกิดราชเลขาฯ ส่วนพระองค์จะมีใจให้องครักษ์ของเจ้าชาย คงจะเกิดปัญหาเป็นแน่

“คุณสามารรถเรียกฉันว่าอันนา ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ”

“ยินดีครับ”

รอยยิ้มจริงใจของผู้ชายร่างสูงทำเอาคนมองใจสั่น อันนารีบพยักหน้าตอบรับแล้วเดินจากมาทันที ผู้ชายคนนี้มีเสน่ห์มากเกินไป หวังว่าจะไม่ทำให้เกิดปัญหาหรอกนะ

เมื่อหญิงสาวจากไป พันเอกตฤณภัทรก็ก้มลงมองมือถือของตัวเองที่ได้มาใหม่จากราชเลขาฯ อันนาคนนั้น ทั้งมือถือมีเพียงเบอร์โทรศัพท์ของอันนาและเจ้าชายลีอาห์ แทบจะไม่มีแอปพลิเคชันอื่นใด

ภารกิจใหม่เริ่มต้นขึ้นแล้ว!

หลังจากอ่านเพิ่มข้อมูลที่ได้จากราชเลขาฯ อันนา เป็นสรุปประวัติของราชวงศ์และประเทศนี้ที่เขาควรรู้ ก็พบว่า...

ราชวงศ์เทียโรเป็นราชวงศ์ที่เกิดขึ้นมาจากตระกูลเทียรานอฟ ตระกูลขุนนางเก่าแก่ โดยมี **‘โจเซฟ เทียรานอฟ’** ที่ปราบดาภิเษกตัวเองเป็นปฐมกษัตริย์ และครองราชย์มาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลาสามสิบปี ถึงจะขึ้นครองราชย์มาได้ แต่ก็ไม่ได้ได้รับความเคารพจากประชาชน ทั้งยังมีการเรียกร้องประชา-

ธิปไตยและยังมีกฎที่มีแนวคิดล้มล้างราชวงศ์ สุดท้ายกษัตริย์
โจเซฟจึงต้องยินยอมให้ซารีเซียบปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขจนถึงปัจจุบัน

กษัตริย์โจเซฟและราชินีมาเรียมีบุตรชายเพียงหนึ่งเดียวคือ
เจ้าชายลีอาห์ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์รัชทายาทอันดับหนึ่ง
ตั้งแต่เกิด แต่ยังมีบุตรธิดาจากท่านหญิงมากมายหลายพระองค์
โดยมีคนสำคัญคือ **เจ้าชายซีฮาน** ที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นองค์
รัชทายาทอันดับสอง และ**เจ้าชายคีอาน** องค์รัชทายาทอันดับ
สาม ซึ่งทั้งสองเป็นบุตรของท่านหญิงเอวา

ความสัมพันธ์ระหว่างองค์รัชทายาท หากมองจากภายนอก
ก็ดูเหมือนจะเป็นพี่น้องที่รักกันแน่นแฟ้น แต่ความเป็นจริงก็
เหมือนดั่งคลื่นใต้น้ำที่ก่อตัวรุนแรงจนน่ากลัว รอวันกลายเป็นคลื่น
ยักษ์โหมซัดสาดก็เท่านั้น

ก็อก ก็อก

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเพียงชั่วคราว ก่อนที่ร่างอ่อนแอของผู้หญิง
นางหนึ่งที่จะเป็นข้ารับใช้ของเจ้านายบางพระองค์เดินเข้ามา
ในห้องพักของเขาอย่างถือวิสาสะ

“ทำความเคารพท่านองค์รัชฯ พระราชามีรับสั่งเรียกท่าน
องค์รัชฯให้เข้าเฝ้าเจ้าค่ะ”

กล่าวจบก็แสดงความเคารพเขาแล้วเดินออกไปรอบบริเวณ
หน้าห้องเพื่อเตรียมนำทางไปพบพระราชโอรส โจเซฟ ไม่มีการกล่าว
ใดๆ อีก ไม่มีแม้การมองหน้าใด ๆ...ประเทศนี้ช่างเย็นชากันเสีย
จริง นี่มันดินแดนโรบอตชัด ๆ

เมื่อเข้ามาถึงห้องทรงงานในเขตพระราชฐานของ กษัตริย์แห่งซารีเซีย หญิงรับใช้และข้าราชการบริพารต่างเดินออกไป เพื่อให้ความเป็นส่วนตัวแก่พระราชากับองครักษ์คนใหม่จากต่างแดน

พันเอกตฤณภัทรลอบมองใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยเหี่ยวย่น บ่งบอกอายุของกษัตริย์โจเซฟ พระองค์เองก็มองมายังเขาอย่าง พิเน็จพิจารณา จดจ้องมองอยู่อย่างนั้นเนิ่นนานจนองครักษ์รู้สึก อึดอัด

“ท่านเคยมาซารีเซียหรือไม่”

“ไม่เคยพะยะค่ะ”

ปากกาขนนกถูกวางลงกับโต๊ะไม้ สองมือประสานกันไว้ใต้ คาง ตายังมองสำรวจใบหน้าองครักษ์คนใหม่

“อ้อ...ท่านคงรู้ดีว่ามาที่นี่เพื่ออะไร หวังว่าจะไม่ทำให้เราผิดหวัง”

“พะยะค่ะ”

องค์กษัตริย์สูงวัยยุรยาตรมายังเบื้องหน้าขององครักษ์ แล้ว พิเน็จตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้า มีคำถามและคำตอบมากมายวิ่งวุ่น อยู่ภายในแววตา แต่พันเอกตฤณภัทรไม่อาจตั้งข้อสงสัยใด ๆ กับ องค์กษัตริย์ได้ ขณะนี้เขารู้สึกประหม่าเล็กน้อย

“ซารีเซียให้ความสำคัญแก่การจงรักภักดีเป็นอย่างมาก หวังว่าท่านจะมอบความจงรักภักดีนั้นให้แก่ราชวงศ์เทียโรเช่นกัน”

“กระหม่อมเป็นชายชาติทหาร ยึดถือเรื่องความจงรักภักดี และหน้าที่เป็นกิจหนึ่ง พระองค์อย่าได้ทรงเป็นกังวลในเรื่องนี้”

เมื่อขยับเข้าใกล้ชายจากต่างแดน พลันกษัตริย์โจเซฟก็

เหลือบเห็นสายสร้อยเงินและจี้เพียงส่วนหนึ่งกลางอกหนาของ
ร่างสูง แต่มองไม่ชัดว่าจี้นั้นเป็นรูปอะไร

“อือ”

บึง!

ขณะที่มือของกษัตริย์โจเซฟกำลังเอื้อมมาคว้ายังบริเวณ
คอเสื้อขององครักษ์คนใหม่ ประตูไม้บานใหญ่ฉลุลายงดงามก็
เปิดออกเสียงดังทันที ก่อนที่ร่างบอบบางทว่าสง่างามขององค์
รัชทายาทลือฮาห์จะเดินเข้ามา แล้วดึงแขนองครักษ์ของพระองค์
ให้มายืนอยู่ด้านหลังร่างบาง ดูผ่าน ๆ ช่างเป็นภาพที่น่ารักเสียจริง
คนตัวเล็กพยายามใช้กายบางบดบังร่างใหญ่ของชายชาติทหารที่
ทำอย่างไรก็ปิดไม่มิด

การกระทำนี้ของเจ้าชายทำให้ผู้พันยิ่งรู้สึกงุนงงอยู่มากโข
นี่มันอะไรกัน

“องครักษ์ของกระหม่อม ขึ้นตรงต่อกระหม่อมเท่านั้น อย่า
ได้รับกวนฝ่าบาทให้ต้องทรงเป็นกังวล”

“ลือฮาห์...”

เจ้าชายดึงร่างสูงกำยำขององครักษ์ให้รีบเดินตามออก
จากห้อง แต่เสียงมีอำนาจก็ดังก้องกังวานไปทั่วห้องทรงงานของ
กษัตริย์

“ถึงอย่างไรก็ต้องเข้าพิธีในอีกสามวัน...หวังว่าองครักษ์ของ
องค์รัชทายาทจะผ่านการคัดเลือก”

“...”

องค์รัชทายาทเพียงแค่นหันกลับไปมองผู้เป็นกษัตริย์เล็กน้อย
ก่อนจะกระซอกแขนแกร่งของชายร่างสูงให้เดินตามพระองค์ด้วย

ความเร่งรีบ

เมื่อก้าวพ้นเขตราชฐาน แขนเรียบบางก็สะบัดมือองครักษ์ทิ้ง แล้วเก็บมือตัวเองอย่างไวตัว เจ้าชายลีอาห์เงยหน้ามององครักษ์ส่วนพระองค์ด้วยนัยน์ตางาม

ถึงต่อให้เจ้าชายจะดูตุนกว่านี้ ผู้พันเด็ทก็รู้สึกกว่าเจ้าชายเหมือนกระต่ายขาวน่าทะนุถนอมมากกว่า

“เราขอเตือนท่านไว้ก่อน หากเสด็จพ่อมีรับสั่งอันใด ต้องรีบรายงานเรา อย่าได้เข้าเฝ้าโดยไม่มีเราเด็ดขาด”

องครักษ์พยักหน้าตอบแล้วเอ่ยขานรับ มองจากไกล ๆ ไปด้วยด้านหลังของเจ้าชายลีอาห์ เลขาศ อันนาและข้าราชการบริวารส่วนพระองค์กำลังเร่งรีบมาทางนี้ อย่างบอกนะว่าพระองค์รีบวิ่งมาหาเขาที่ตำหนักพระราชบิดาโดยไม่รอผู้ติดตามอื่น ๆ

อะไรกันเนี่ย มันต้องรีบร้อนอะไรขนาดนี้

“กระหม่อมยินดีทำตามพระประสงค์...แต่กระหม่อมต้องการจะทราบเหตุผลอยู่บ้าง ถ้าพระองค์จะกรุณา”

ผู้เป็นองค์รัชทายาททงเงยหน้าและสบตาเข้มซ้า ก่อนจะทอดสายตาไปยังบึงทะเลสาบสีใสไม่ไกล บรรยากาศดูเหมือนน้ำท่วมปาก ไม่มีใครกล้าพูดอะไรออกมา ทุกสิ่งดูเป็นความลับไปหมด แต่ผู้พันเด็ทจำเป็นที่จะต้องรู้ เพื่อการทำภารกิจให้สำเร็จลุล่วง

“ทุกอย่างไม่ได้เหมือนที่ตาท่านเห็น เราไม่ใช่คนที่พระราชบิดาประสงค์ให้เป็นองค์รัชทายาทตั้งแต่ต้น เราและองค์ราชินีต่างต้องเอาชีวิตรอดบนบัลลังก์เลือดนี้เช่นกัน...หากท่านคิดว่าการเป็นองครักษ์ของเราที่นี้จะสุขสบาย คงทำให้ท่านผิดหวังแล้ว”

เสียงเรียบนิ่งช่างต่างกับแววตาที่ดูสั้นไหว แต่ก็แค่แวบเดียว

ดังสายลมผ่านเท่านั้น ไบหน้าดูจหินสลักก็กลับมานิ่งเฉยเหมือน
ไร้ซึ่งความรู้สึกใด ๆ ดังเดิม

พีบ

ชายหนุ่มลัดตัวคุกเข่าลงหนึ่งข้างทันที

“ไม่ว่าอย่างไร กระทบมอยินดีจะอยู่เคียงข้างและปกป้อง
พระองค์ด้วยชีวิต”

ผู้เป็นองครักษ์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงหนักแน่นและเสียงดังฟัง
ชัด เขายินดีมอบชีวิตนี้หากภารกิจจะลุล่วง...นั่นคือหน้าที่ของเขา

“หึ ๆ รักษาชีวิตของตัวเองให้ดี แล้วผ่านการประลองคัดเลือก
ในอีกสามวันนี้ก็พอ...เราขอเตือนท่านอีกครั้ง ว่าการคัดเลือก
ทหารองครักษ์นั้นเป็นประเพณีสืบมาแต่โบราณ ท่านควร
จะรู้ว่ามันทั้งป่าเถื่อนและโหดร้ายมากนัก...เตรียมตัวให้ดี”

กล่าวจบก็เดินจากไปทันที ทิ้งไว้เพียงเลขาฯ อันนาที่ยืน
หอบอยู่ข้าง ๆ เขาเท่านั้น ข้าราชบริพารคนอื่นก็เร่งเดินตามเจ้าชาย
ไปทันที

“ท่าน...ท่านองครักษ์...รายละเอียดของการประลอง ฉันจะ
ส่งเอกสารให้คุณทราบอีกทีค่ะ”

ผู้พันพยักหน้า ทำทางเธอก็ดูตกใจกับการกระทำขององค์
รัชทายาทไม่น้อย ไม่รู้ว่าวังจากบริเวณไหนไปยังบริเวณไหนของ
พระราชวังอันกว้างใหญ่แห่งนี้มาบ้าง

“ผมขอถามอะไรหน่อยสิคุณอันนา”

“ถ้าฉันตอบได้ ฉันจะตอบคุณค่ะ” เธอกล่าวอย่างแบ่งรับ
แบ่งสู้

ผู้พันเองก็ไม่มีอารมณ์จะค้นความกับหญิงสาวเช่นกัน ถึง

เขาจะมีรสนิยมนชอบผู้ชายอย่างหอมแมคควีน แต่เขาก็ไม่ได้ปฏิเสธว่าเขาไม่ได้ไม่ชอบสตรีเพศ และถือว่าการให้เกียรติสุภาพสตรีคือหน้าที่ของสุภาพบุรุษเช่นกัน

“ความสัมพันธ์ขององค์รัชทายาทกับกษัตริย์โจเซฟเป็นอย่างไรหรือครับ”

“...”

เธอเงิบไปเล็กน้อยก่อนจะหันมองซ้ายขวาอย่างระแวดระวัง สถานที่แห่งนี้ไว้ใจไม่ได้แม้แต่ใบหญ้า

“เพราะคุณเป็นองค์รัชทายาทของเจ้าชายลีอาห์ คุณควรรู้ว่า... กษัตริย์โจเซฟกับพระราชินีมาเรียไม่ได้รักกันหวานซึ้งดังที่ทั่วโลกรับรู้... องค์กษัตริย์อภิเษกสมรสกับองค์ราชินีด้วยเหตุผลบางอย่างเพื่อจะได้ครองราชย์”

น้ำเสียงของเธอยามเล่าเรื่องราววงศ์มีความเห็นใจอยู่มาก เธออยู่เคียงข้างเจ้าชายลีอาห์มาตั้งแต่เด็ก เจ้าชายเปรียบเสมือนเพื่อนของเธอ... ถึงแม้ว่าเจ้าชายจะมีเธอเคียงข้างก็ไม่อาจจะแสดงว่าสนิทกันได้ เพราะชีวิตของพระองค์ไม่อาจไว้ใจใครได้ และหากเลือกจะไว้ใจใคร อาจจะต้องพบกับการสูญเสียในท้ายที่สุด

“...กษัตริย์โจเซฟมีภรรยาอยู่ก่อนแล้ว นั่นก็คือท่านหญิงเอวา อีกทั้งยังมีพระโอรสด้วยกันถึงสององค์ ด้วยเหตุนี้คุณคงมองออกว่าความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตรของกษัตริย์กับองค์รัชทายาทอันดับหนึ่งนั้นเป็นเช่นไร”

ท่านหญิงเอวาเป็นเพียงสามัญชนธรรมดา ได้รับการแต่งตั้งให้มียศเป็นท่านหญิงในกษัตริย์โจเซฟหลังขึ้นครองราชย์ และทรงแต่งตั้งพระโอรสทั้งสองเป็นองค์รัชทายาทอันดับสองและ

อันดับสามรองจากเจ้าชายลีอาห์ซึ่งเป็นพระโอรสองค์เดียวที่
ประสูติจากพระราชินีมาเรีย ถึงจะมีพระชันษาน้อยกว่า แต่ด้วย
พระมารดาเมียศสูงกว่่าจึงเหมาะสมแล้วที่จะได้เป็นองค์รัชทายาท
อันดับหนึ่ง

มีพ่อ แต่พ่อไม่รัก...แบบนั้นหรือเปล่า ทั้งพ่อยังรักองค์
รัชทายาทอันดับสองและสามที่เกิดจากท่านหญิงที่ตนรักมากกว่า
นี่มันน่าเศร้าชัดๆ